

лабрийчето, което никога не бѣ пипало снѣгъ, направи топка и почна да я яде като праскова.

Сжщо и учителитѣ се радваха; и моята бивша учителка отъ първо отдѣление и тя, горката тичаше по снѣга, кашляше и покриваше лицето си съ зеления шалъ. Въ това врѣме отъ дѣвическото училище наизкачаха стотина момичета и почнаха да викатъ и тичатъ по снѣга. Учителитѣ и слугитѣ викаха: — Идете си въ кѣщи! Идете си въ кѣщи! А снѣгътъ побѣлѣваше мустацитѣ и брадитѣ имъ. Но тѣ се смѣха, като гледаха какъ радостно дѣцата посрѣщаха зимата. . . .

«Вие се радвате на зимата, каза баща ми, като се прибрахъ у насъ, но има дѣца, които нѣматъ нито дрехи, нито обуца, нито огънь! Има и хиледи други, пѣкъ които слизатъ отъ селата, изминаватъ дълъгъ пѣтъ, носейки въ измръзналитѣ си рѣцѣ по едно дърво, за да се стоплятъ въ училището. Има стотини училища, почти заровени въ снѣга, голи и мрачни като пещери, дѣто дѣцата се задушаватъ отъ димъ, или зжбитѣ имъ тракатъ отъ студъ. Тѣ гледатъ съ ужасъ бѣлитѣ парцали, които непрѣстано падатъ, затрупватъ бѣднитѣ имъ колиби и заплашватъ да ги затиснатъ. Вие се радвате на зимата, дѣца! Но я си помислете! за милионитѣ бѣдни хорица, на които зимата-носи гладъ, студъ и смъртъ!»

По Амичисъ.

